

Ani vážny úraz ho neodradil od darcovstva krvi

Pri nedávnom oceňovaní dobrovoľných darcov krvi dostal zlatú Jánskeho plaketu. Udeľujú ju za štyridsať odberov, on ich má už 53. Pripomenuli mu to na poslednom odbere v Bratislave, vraj by sa mal prihlásiť o najcennejšie ocenenie v Červenom kríži. Odmietol. On sa sám hlásil o uznanie nebude, to si mali všimnúť iní. Potom to nahlásili pracovníčky transfúznej stanice. Je to smutné, že to takto funguje.

Na darcovstvo ho získala sestrička

Päťdesiatpäťročný **Rudolf Ondrovič** (na snímke) prvýkrát daroval krv v roku 1975, keď bol zamestnancom mesta v miestnom hospodárstve. Na darcovstvo ho nahovorila sestrička u doktora Weisa. Vraj má dobrú krv nulku pozitív, aby to skúsil. Nakoniec zistil, že mu odbery robia dobre, má totiž vyšší tlak, a ten sa mu po návšteve transfúznej stanice vždy upraví.

Keď mal za sebou desať odberov, musel s tým prestať. Stal sa mu vážny úraz, na tri roky darcovstvo prerušil. Potom opäť dával krv pravidelne. Autobusom ich vozili na odbery i do Bratislavy, niekedy ich organizovali aj priamo v Pezinku. Všetko sa prerušilo v osemdesiatomdeviatom. Prestali sa o to zaujímať lekári, zrazu nemal kto odbery organizovať. Akoby nebol o dobrovoľné darcovstvo záujem. Aj dnes, keď sa nedozvie z Pezincana, že

sa odber organizuje, tak o tom nevie. Pritom, ešte pokiaľ je zdravý, rád by bol pravidelným darcom.

Dnes si už ani neuvedomuje, pokiaľ ide o darcovstvo, že robí niečo mimoriadne, berie to ako samozrejmosť. Je to preňho obyčajný zvyk, hoci rád ľuďom pomáha.

Osud mu pripravil ťažké chvíle

Rudolf Ondrovič prežil toho v živote dosť. Azda najťažší preň bol december v sedemdesiatom siedmom. Vtedy bol profesionálnym hasičom, robil v peziňskom požiarnom útvere. Dostali nalievavú vyzvu, aby prišli pomôcť hasiť požiar do Senca. Horel tam mlyn a obilné silo. Z Pezinka vyštartovali viacerí, on mal vozidlo s výsuvným rebríkom, ostatní išli na tatrovke s vodou.

Keď prišli na miesto požiaru, hneď vtiahli do dvora objektu, ale odtiaľ museli vyjsť von, zdržiavať sa tam bolo nebezpečné, ohrozovali ich mohutné plamene, hrozilo, že spadnú na nich múry. Preto išli hasiť zvonka. Postavil sa na miesto, kde v blízkosti horel veľký trám. Keď prehorel, zrútil sa na nižšie položenú stenu. Tá sa nečakane uvoľnila, padala na neho. Jeho ľavú nohu zachytil nadokenný betónový preklad. V prvej chvíli ani nevedel, čo sa stalo. Pád steny spre-

vádzal veľký hluk, všade bolo plno prachu. Všetci okolo kričali, aby utekal preč. Snažil sa, ale nešlo to. Napokon sa mu to podarilo, pár metrov odtiaľ odsákaval na jednej nohe. Potom spadol na zem, až vtedy si všimol, že mu chýba kus ľavej nohy. Odrthlo mu ju nad členkom.

Lekárka mu zachránila koleno

Po dosť zdĺhavom transporte do nemocnice v Bratislave a príprave na operáciu, bol svedkom rozhodovania lekárov, čo bude nasledovať. Prítomní lekári boli názoru, že nohu mu budú musieť amputovať celú, lebo je na viacerých miestach dolámaná a to by sa komplikovane hoji-

lo. Vtedy prišla doktorka Ignatiová a tá rozhodla, že amputovať budú len podkolennú časť. Jej je dnes vďačný, že má svoje koleno, ktoré mu značne uľahčuje pohyb.

Po operácii mal obrovské bolesti, nechce sa mu na to myslieť. Rok a pol maródoval, čakal na protézu. Keď ju dostal musel si na ňu dlhšie zvykať, odierala ho. Všetko však s húževnatosťou prekonal. Priznáva, že neraz sa mu tlačili do očí slzy.

Vrátil sa do roboty, robil na polovičný úväzok. Asistoval pri hasení požiarov, posadil sa za volant, opravoval, ako ostatní. Spomína, že raz v čase dovoleniek bol na stanici sám. Volali z Limbachu, že v tamojšom kameňolome horí. Privolal na stanicu dobrovoľníkov, aby ho v službe zastúpili a on išiel s trambusom hasiť. Úspešne všetko zvládol.

Rudolf Ondrovič je dnes na dôchodku. Stará sa o svoju duševne chorú sestru. Má tri deti, syna a dve dcéry. Radosť mu robia vnúčatá, ktorých má päť.

Hoci mu život priniesol veľa problémov, nestratil chuť žiť. Teší sa z každého nového dňa. Baví ho práca okolo domu a v záhrade, snaží sa, aby všade okolo neho panovala veselosť a príjemná nálada.

Milan Oravec

POĎAKOVANIE

Ďakujeme všetkým príbuzným, susedom, priateľom a známym, ktorí dňa 7.12. 2004 odprevadili na poslednej ceste života nášho drahého **Milana MRAVCA**.

Ďakujeme za prejavy sústrasti a kvetinové dary. Smútiaca rodina

SPOMÍNAME

So slzami v očiach a smútkom v srdci si 1.1. 2005 pripomenieme 1. výročie, čo nás navždy opustil náš drahý **Marián GALGÓCI**.

S boľom spomína manželka, syn, dcéra a ostatná smútiaca rodina. Ďakujeme všetkým, ktorí mu spolu s nami venujú tichú spomienku

Dňa 6.12. 2004 uplynulo 26 rokov, čo nás navždy opustil náš otec a dedko **Jozef KUJOVIČ**.

Tí, ktorí ste ho poznali, venujte mu, prosím, tichú spomienku.

Šachtág to je sviatok i zábava

Začiatkom decembra sa konal v peziňskom Dome kultúry tradičný Svätobarborský šachtág. Tento rok sa konal pri príležitosti 665. výročia prvej zmienky o baníctve v Pezinku. Organizátori z Malokarpatského baníckeho spolku pozvali na podujatie okrem svojich členov a rodinných príslušníkov aj hostí, medzi ktorými boli zástupcovia štátnych úradov, baníckeho spolku z Banskej Štiavnice, predstavitelia samosprávy z Pezinka, Perneka a Marianky, viacerí sponzori a ďalší.

Šachtág - to je pre baníkov ozaj-

Banicku slávnosť prišiel pozdraviť aj Nácko zo Štiavnice.

stný sviatok, ale aj podujatie na ktorom vládne skvelá zábava. Aj keď má svoj program, takmer po celý čas sa improvizuje, pričom sa účastníci výborne zabávajú.

Neodmysliteľnou súčasťou šachtágu je konzumácia piva. Ten kto ho piť nemôže alebo nechce, musí verejne požiadať o výnimku. Každoročne na slávnosti prijímajú do baníckeho stavu nových členov, tí musia absolvovať skok cez kožu. Rituál predpisuje postaviť sa na sud, niečo o sebe povedať, vypiť na ex pohár piva a skočiť.

Nechýbala ani súťaž v pití piva. Zaznelo veľa pekných pesničiek, ktoré spolu s baníkmi pre potešenie všetkých zaspievali muži z Ad Una Corda. Účastníkov tento rok prišiel pozdraviť aj vtipkár Nácko zo Štiavnice. (mo)

Skok cez kožu.

Vinšujeme vám!

Na jedličke sviečky svietia,
v jasliach leží Božie dieťa.
Nech vás jeho láska hreje,
žiari i v tmách beznádeje,
do srdc, duší vašich vloží,
zdravie, šťastie, pokoj boží.
Novoročný prítok
nech vám dodá veľa síl,
aby žiaľ vás neťažil.
Nech sa smútky, trápenia
na radosť premenia,
nech vás bolesť nezraní,
to je našim želaním.

**Spolok dychová hudba
Cajlané
predseda František Féder**

Konto Orange učiteľom

Konto Orange druhýkrát podporí učiteľov, ktorí sa snažia zmeniť spôsob vyučovania na základných školách, čím podporí pozitívne trendy vo vzdelávacom systéme, ktoré umožnia rozvíjať talent a zručnosti detí, prejaviť svoju osobnosť a získať pri tom nové informácie zaujímavým a interaktívnym spôsobom. Do druhého ročníka Školy pre budúcnosť zaslali učiteľia zo Slovenska 675 projektov, z čoho iba 112 dostane podporu v celkovej hodnote 3 milióny korún. (ab)